

דבר עברית

האמת הייתי צריך לומר "דבר בלשון הקודש", אך כיון שהרבה לא רגילים לביטוי הזה, אלא ללשון עברית, השתמשתי בביטוי המוכר (וגם על זה צריך להאריך את הדיבור, אך אין זה המקום והזמן, ועוד חזון למועד).

אז בקיצור...

דבר עברית, ולא ציניות.
דבר עברית, ולא חידות.
דבר ברור, ולא דיבור עם משמעות כפולה.
דבר ישר וברור, ואז יבינו אותך.

אנשים מדברים סינית, ומתפלאים שלא מבינים אותם.

אנו צריכים להשתדל להיות בררים. לדבר ברור, להשתדל להסביר את עצמנו, ולהשתדל לכוון את הדיבור שלנו בהתאם למי שעומד מולנו. ואם אני מכיר את אותו אדם ויודע שצריך להסביר יותר טוב, אז לא להתעצבן עליו, אלא להסביר באריכות, ולהשתדל לדבר במילים המובנות לו.

כמו כשאתה מדבר אל עולה חדש, אתה מבין שאתה לא יכול לדבר אליו כמו שאתה מדבר אל חבר שלך, אתה צריך לדבר לאט יותר, ולהשתמש במילים מוכרות, כדי להקל עליו.

דבר נוסף, צריך ללמד זכות על השני, אם הוא לא מבין, וקל וחומר כשהוא אומר "לא הבנתי", להאמין לו שבאמת לא הבין. זו עבודה.

מצד שני...

גם הצד השני צריך להתאמץ. כשמדברים איתך, נסה מאוד להבין את מי שמדבר. אל תכבד עליו.

לא סתם לומר "לא הבנתי", לנסות להבין. יש אומרים, שרמת ההבנה, והמאמץ להבין תלויים ברמת האהבה וההערכה שאתה רוחש כלפי המדבר. כשאתה אוהב, אתה משקיע יותר בלנסות להבין את השני. יש לך פניות גדולה לזה.

השאלה (שאני שואל את עצמי), זה אם הבנת אותי.

תורת החיד"א

פתרון החלום - יוסף לא פגם ביסוד ולכן זכה לפתרון חלומות... ולפי הקדמה זו יומתק דרך זה שפרעה השיגו אני רואה תרתי דסתון שמעתי עליך לאמר ענין גילוי עריות ואם כן פגמת היסוד, ואיך יתכן תשמע חלום שהפתרון בסוד היסוד והשיב יוסף לאמר בלעדי שלא חטאתי בגילוי עריות וא"כ אלהים יענה את שלום פרעה [דבש לפי פ, טז]

ילקוט יוסף

סימן שלא-הלכות מילה בשבת סעיף א-מט

א. מצות מילה דוחה שבת, שנאמר: וביום השמיני ימול בשר ערלתו, ודקדקו חז"ל מיתור תיבת "וביום" ללמדנו שאפילו בשבת ימול, אף שהדבר כרוך בחילול שבת.

ולכן תינוק שנולד בשבת אפילו זמן קצר קודם השקיעה [כפי מה שמתפרסם בלוחות], מלין אותו בשבת הבאה.

ב. במצות מילה בשבת לא גזרו חכמים לבטל המצוה שמא יעביר הכלים ד' אמות ברשות הרבים, מכמה טעמים.

ג. כל מה שמילה דוחה שבת זהו דוקא במילה בזמנה, דהיינו אם התינוק נולד בשבת, שאז מלין אותו בשבת שלאחריה, ועושים פריעה ומציצה כדת.

אבל מילה שלא בזמנה, דהיינו שלא מלו את התינוק ביום השמיני ללידה, אין לעשות בשבת.

ד. עד אחד נאמן לומר שתינוק זה נולד בשבת, ומלין על פי עדותו בשבת. וכן ניתן לסמוך על אחות בית החולים המילדת האומרת שהתינוק נולד בשבת.

ה. מה שמילה דוחה שבת הוא דוקא לענין המילה עצמה, אבל לא לענין מכשירי המצוה, כלומר, אם יש צורך להעביר את התינוק ברכב אצל המוהל, או שהמוהל אינו יכול לבצע את המצוה אלא אם כן יסיעוהו ברכב בשבת, וכדומה, כל אלה הם רק מכשירי מילה, ואסור לעשותם בשבת.

ו. אסור בהחלט לצלם ולהסריט בשבת את מהלך עשיית הברית, שזהו גרוע יותר ממכשירי מילה, שבודאי גם בלא הצילום המילה יכולה להיעשות במילואה [וראה עוד בסעיף הבא].

ז. מילה בזמנה הנערכת בשבת, ויש שם צלמים שמצלמים את מהלך עשיית הברית, וגם האורחים הם חילוניים המעשנים בשבת בעוה"ר, ומגיעים ברכב למקום המילה, ומחללים שבת בפרהסיא, בכל זאת אין למוהל להימנע מלמול את התינוק בשבת, ולקיים את המצוה במועדה, כל שאין עושים שום חילול שבת בשביל המילה עצמה, שאין מביאים את התינוק ברכב, או מעלים ומורידים אותו במעלית וכדומה.

ואמנם בקהילות בחו"ל שחילול השבת הוא דבר מצוי, והרבנים רוצים לגדור גדר ולדחות את קיום המצוה ליום ראשון, יכולים להורות כן כדי למגדר מילתא, דרך הוראת שעה. והכל לפי ראות עיני המורה, שפעמים עליו לגדור גדר ולמנוע פרצות בחומת השבת, ולדחות את המילה ליום א', ופעמים שעליו להורות שימולו אף בשבת.

ועל כל פנים אם המילה עצמה כרוכה בחילול שבת בהבאת התינוק, בודאי שעל המוהל להמנע מלמול בשבת, וידחו את הברית ליום ראשון.

ח. במקומות שאין בהם עירוב, ראוי לעשות את המילה בבית, כדי שלא יטלטלו חפצים שונים לבית הכנסת. אבל אם אי אפשר למול בבית, יש לשאת את התינוק לבית הכנסת על ידי גוי, שיוציא מרשות היחיד לרשות היחיד דרך רשות הרבים, ויאמרו לגוי שלא יעשה שום הנחה ברשות הרבים, אלא יוציא את התינוק מביתו של התינוק, לבית הכנסת, בלי לעצור בדרך. שהדבר נחשב כשבות דשבות במקום מצוה, שהוצאה מרשות היחיד לרשות היחיד דרך רשות הרבים היא מדרבנן, ואמירה לגוי שבות. וגם אם הגוי עצר מעצמו בדרך, הרי העקירה וההנחה לא נעשתה על דעת הורי הנימול. ואם אפשר טוב לעשות כן על ידי אמירה לגוי שיאמר לגוי אחר.

ובמקומותינו שיש עירוב, אלא שהחרדים לדבר ה' מחמירים ואינם סומכים עליו, אם אין אפשרות למול בבית, יש להקל אף לישראל לשאת את התינוק לבית הכנסת בדרך הנ"ל. וטוב שהדבר ייעשה על ידי שנים שישאו את התינוק לבית הכנסת, דהיינו ששני אנשים ישאו את התינוק ויוציאוהו מרשות היחיד לרשות הרבים להוליכו לבית הכנסת או לאולם שבו נערך הברית, וגם לא יעצרו בדרך, שאז הוי תרתי דרבנן.

